

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. C.**, zast. JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Legerova 1830/44, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. KUZZL-71368/2013, sp. zn. KUSP-71368/2013/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2015, č. j. 41 A 42/2014 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Máchy, advokáta se sídlem Legerova 1830/44, Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. KUZZL-71368/2013, sp. zn. KUSP-71368/2013/DOP/Ti (dále jen „rozhodnutí o odvolání“).

[2] Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 8. 2013, č. j. MeUKM/049993/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že uložená pokuta ve výši 40 000 Kč byla snížena na částku 32 000 Kč, dále uložená sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců byla snížena na dobu 16 měsíců. Prvostupňové rozhodnutí bylo ve zbytku potvrzeno. Výrok o vině i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstaly beze změny.

[3] Ze spisu soud zjistil, že ústní jednání v odvolacím řízení bylo nařízeno dožádaným správním orgánem I. stupně na 20. 3. 2014 a byli k němu předvoláni kromě žalobce i svědkové. O této skutečnosti byl v usnesení ze dne 4. 3. 2014 žalobce uvědoměn. Žalobce se z nařízeného jednání dva dny předtím, než jednání mělo proběhnout, omluvil s odůvodněním, že zdravotní stav mu nedovoluje jednání se zúčastnit, neboť se zhoršil a nastupuje hospitalizaci. Sdělil však, že chce být osobně u ústního jednání přítomen, aby mohl klást svědkům otázky. Správní orgán ověřil, že žalobce je skutečně hospitalizován. Po dohodě obou správních orgánů měl výslech proběhnout dne 20. 3. 2014 v nemocnici v Kroměříži, nikoliv u správního orgánu, ke kterému byl žalobce předvolán. Žalobce v nemocnici výslech odmítl. Pracovníci správních orgánů se svědky, kteří přijeli s nimi do nemocnice, odjeli do budovy správního orgánu I. stupně v Kroměříži a tam jejich výslech proběhl. Poté bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

[4] Krajský soud měl za to, že aby byla činnost správních orgánů smysluplná, s ohledem na prekluzi stanovenou v § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), musí tyto jednat, tedy zjišťovat skutkový stav rychle. Stále je nutné ze strany správních orgánů, ale samozřejmě i účastníků přestupkového řízení, dodržovat zákon, tedy zákon přestupkový a správní řád, v nichž jsou zcela jednoznačně pro přestupková řízení vymezena pravidla.

[5] Žalobce se řádně omluvil z nařízeného jednání na 20. března 2014. Jako důvod sdělil svou hospitalizaci, což bylo skutečně také potvrzeno s tím, že tohoto jednání se nemůže zúčastnit, chce se však dalšího jednání zúčastnit a klást svědkům otázky. Nesouhlasil s tím, aby byl vyslýchán v nemocnici. Soud má za to, že v tomto případě žalovaný nerespektoval § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ale ani § 73 odst. 2 téhož zákona. V případě, že by se žalobce zúčastnil jednání dne 20. 3. 2014 u správního orgánu, měl možnost si zvolit např. zástupce, za jeho účasti se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, ke všem provedeným důkazům a navrhopat další důkazy na svou obhajobu. Tyto skutečnosti stěžovatel nerespektoval, přestože žalobce se omluvil z důležitého důvodu. Za této situace bylo povinností správního orgánu řádnou omluvu žalobce respektovat, protože důvod omluvy byl důležitý, zjistit délku předpokládané hospitalizace žalobce a poté ve věci nařídit jednání, k němuž by znovu žalobce předvolal a předvolal také svědky, o jejichž výslech stěžovatel prvostupňový orgán žádal.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobci nebylo ani umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Když přijel ke správnímu orgánu I. stupně, který mu sdělil, že se do pěti dnů po ústním jednání může s podklady rozhodnutí seznámit, spisový materiál se u Městského úřadu Kroměříž nenacházel. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně poté dohodl, že v den, kdy žalobce přijel k seznámení se s podklady rozhodnutí, se s nimi může seznámit u Krajského úřadu ve Zlíně. Tam žalobce již nejel. Za této situace měl krajský soud za to, že žalobci měla být poskytnuta nová lhůta, aby se mohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť žalobce sám nezpůsobil, že správní spis se u Městského úřadu Kroměříž nenacházel.

[7] Z uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

pokračování

[8] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku důvodnosti omluvy žalobce z ústního jednání. Nehodnotil tento problém v širším kontextu (žalobce nestandardní situace záměrně vytvářel); krajský soud ani nepřihlédl k tomu, že důvod omluvy žalobce odpadl, neboť ošetřující lékař stěžovateli sdělil, že žalobce byl schopen se ústního jednání účastnit.

[10] Byť je v usnesení o dožádání uvedeno, že má být žalobce předvolán k ústnímu jednání dle § 74 zákona o přestupcích, nemění to nic na skutečnosti, že jeho přítomnost nebyla nezbytná, neboť se jednalo o doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení, na které se § 74 zákona o přestupcích nevztahuje. Pokud by provedl dokazování způsobem uvedeným v § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mohl tak učinit bez ohledu na jakékoli důležité důvody, které by žalobci bránily se takového jednání zúčastnit. V projednávaném případě však ústní jednání i v odvolacím řízení nařízeno bylo, obviněný k němu byl předvolán, byla mu umožněna bezprostřední účast, po níž žalobce tolik (alespoň ve svých podáních) volal. Žalobce se ústního jednání odmítl účastnit, přestože mu to jeho zdravotní stav umožňoval, a proto bylo pokračováno v ústním jednání bez jeho přítomnosti. Ačkoliv se v odvolacím řízení jednalo o poměrně rozsáhlé doplnění dokazování, toto nebylo způsobeno pochybením stěžovatele ani správního orgánu I. stupně, nýbrž pasivně rezistentním přístupem samotného žalobce, který si nevhodně ponechal vlastní věcnou argumentaci až do podaného odvolání.

[11] Hospitalizace v nemocnici je i dle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečným důvodem pro akceptaci omluvy, neboť obviněným z přestupku prokazatelně brání v pohybu, tedy jim brání k dostavení se ke správnímu orgánu. Krajský soud již však nezohlednil výjimečnost této konkrétní situace, kdy se na žalobci nežádalo, aby se kamkoli dostavoval, neboť ústní jednání se s ohledem na jeho nestabilní a proměnlivý zdravotní stav mělo konat přímo v nemocnici, v níž byl žalobce hospitalizován. Lze tedy konstatovat, že zdravotní stav žalobce mu sice bránil dostavit se do původně určeného místa ústního jednání, tj. na Městský úřad Kroměříž, nebránil mu však v účasti na samotném ústním jednání.

[12] Změna místa ústního jednání nijak negativně do práv žalobce nezasáhla, neboť předvolání k ústnímu jednání mu bylo doručeno již dne 4. 3. 2014, tj. 16 dní před termínem ústního jednání. Měl tedy dostatek času se na ústní jednání připravit, a to včetně případné volby zmocněnce.

[13] Má také za to, že rozsudek krajského soudu je částečně nepřezkoumatelný, neboť soudu dostatečně doložil, že žalobce institut omluvy z ústního jednání zneužívá ve všech přestupkových řízeních (a možná i v řízení trestním), která vůči němu byla vedena. Také zfalšoval razítko podatelny Městského úřadu Kroměříž. Krajský soud se těmito námitkami

ve svém rozhodnutí nezabýval a tyto skutečnosti při svém rozhodování vůbec nevzal v úvahu.

[14] Je pravdou, že správní orgán I. stupně pochybil, když žalobci zaslal vyrozumění o tom, že se u něj může ve lhůtě 5 pracovních dnů seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu, přestože se spis nacházel ve Zlíně. Poté, co se žalobce společně s panem Š. ke správnímu orgánu bez předchozího upozornění poslední den této lhůty dostavil, byla jim situace ze strany oprávněné úřední osoby vysvětlena s tím, že jim je spis připraven k nahlédnutí ve Zlíně, kde jim bude k dispozici po dobu, jakou budou potřebovat. Vzniklé pochybení tak bylo napraveno novým poučením oprávněné úřední osoby, kde a kdy je možné seznámit se s podklady pro rozhodnutí, tj. na Krajském úřadu Zlínského kraje téhož dne 27. 3. 2014, po takovou dobu, jakou budou potřebovat, aby se se spisem mohli seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobce věděl, že s podklady pro rozhodnutí se může seznámit dne 27. 3. 2014 ve Zlíně, ovšem této možnosti téhož dne ani později nevyužil.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalobce k podané kasační stížnosti uvádí, že krajský soud rozhodl věcně správně. Postup správních orgánů v nemocnici Kroměříž považuje za zcela bezprecedentní. Co se týká seznámení se s podklady rozhodnutí, tak žalobce byl předvolán do Kroměříže, kde se spis nenacházel, protože byl ve Zlíně na krajském úřadě. K takovému postupu stěžovatele není co dodat.

[17] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, z jehož obsahu je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tvrzených vadách řízení před

pokračování

soudem, protože nezohlednění důvodů uvedených v jeho vyjádření k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypovídá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 – 153).

[21] Předmětem sporu v projednávané věci je hodnocení zákonnosti ústního jednání v odvolacím řízení, provedeného bez přítomnosti žalobce, který se z něj řádně omluvil a následně se jej odmítl zúčastnit přímo v nemocnici. Další spornou otázkou je, zda žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

[22] Ústní jednání bylo nařízeno správním orgánem I. stupně na 20. 3. 2014, žalobce byl k němu řádně předvolán (předvolání doručeno dne 4. 3. 2014). K ústnímu jednání byli předvoláni i další požadovaní svědkové. Žalobce se z nařízeného jednání dva dny předtím, než jednání mělo proběhnout, omluvil s odůvodněním, že zdravotní stav mu nedovoluje jednání se zúčastnit, neboť se zhoršil a nastupuje hospitalizaci. Sdělil však, že chce být osobně u ústního jednání přítomen, aby mohl klást svědkům otázky. Svoji omluvu řádně doložil. Po dohodě obou správních orgánů mělo ústní jednání proběhnout dne 20. 3. 2014 v nemocnici v Kroměříži, nikoliv u správního orgánu, ke kterému byl žalobce předvolán. Žalobce se ústního jednání přímo v nemocnici odmítl zúčastnit. Argumentoval svojí omluvou, zdravotním stavem i tím, že neměl čas na přípravu. Správní orgány uvedené neakceptovaly a provedly ústní jednání bez přítomnosti žalobce.

[23] Soud připomíná, že v oblasti správního trestání je nutné aplikovat zásady trestního práva. Přestupek spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), a proto osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Obviněný z přestupku má proto ústavně zaručené právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 3 písm. c) a d) Úmluvy). Na přítomnost obviněného u jednání první instance ve věci klade velký důraz i Evropský soud pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Hermi proti Itálii*, stížnost č. 18114/02, § 61; či rozsudek ze dne 2. 3. 1987 ve věci *Monnell a Morris proti Spojenému království*, stížnosti č. 9562/81 a 9818/82, § 58 aj.). Ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích, lze proto bezesporu označit za nejdůležitější fázi přestupkového řízení a za období hlavního líčení v trestním řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012 – 44).

[24] Pokud neproběhlo ústní jednání v řízení před správním orgánem I. stupně a v odvolacím řízení mělo proběhnout rozsáhlé dokazování (výslech policistů, pracovníků podatelny), což ostatně potvrzuje sám stěžovatel, je nutné klást stejný důraz na účast obviněného při takovém ústním jednání, jako by mělo proběhnout v prvním stupni. Je právem obviněného z přestupku vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, k výpovědi ani k doznání nesmí být nucen (srov. 73 odst. 2 zákona o

přestupcích). Samy správní orgány upozornily žalobce, že ústní jednání proběhne ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Argumentaci stěžovatele, že přítomnost žalobce nebyla nezbytná, považuje soud za lichou.

[25] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán v prvním stupni koná o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[26] Důvodnost omluvy z ústního jednání posoudí správní orgán vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, přičemž může zohlednit různé skutečnosti (např. i pořadí omluvy, stádium řízení, jednání účastníka nebo jeho zástupce, které je zjevně obstrukčního charakteru, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99).

[27] V projednávané věci není sporné, že se žalobce omluvil v dostatečném předstihu z důležitého důvodu - hospitalizace. Je nutné posoudit, zda správní orgán mohl konat ústní jednání v jeho nepřítomnosti za situace, kdy byl žalobce řádně omluven a nesouhlasil s konáním ústního jednání přímo v nemocnici, kde ho úřední osoby navštívily právě za účelem jeho konání.

[28] Soud je přesvědčen, že postup správních orgánů v projednávané věci v souladu se zákonem nebyl. Žalobce doručil v předstihu správním orgánům omluvu z ústního jednání, u které mohl oprávněně předpokládat její akceptaci. Správní orgány se rozhodly, že provedou ústní jednání též den (20. 3. 2014), na který byl žalobce předvolán, přímo v nemocnici po konzultaci zdravotního stavu s lékařem. Žalobce však o tomto procesním postupu správních orgánů nebyl žádným způsobem informován.

[29] I když byl řádně předvolán k ústnímu jednání na 20. 3. 2014, důvodně s ním nepočítal. Nelze proto souhlasit s námitkami o dostatečném časovém prostoru k přípravě a volbě zástupce. Z neinformovanosti žalobce o ústním jednání v nemocnici naopak přirozeně vyplývá, že žalobce neměl žádný čas na to, aby se na toto ústní jednání náležitě připravil (připravil si vyjádření ke všem skutečnostem, které se mu kladeny za vinu, ke všem provedeným důkazům, navrhl další důkazy na svou obhajobu), popř. aby si sehnal zástupce, který by mu s jeho obhajobou pomohl. Závěry krajského soudu lze proto hodnotit jako správné.

[30] Z uvedených důvodů vůbec nelze brát v úvahu tvrzení stěžovatele, že žalobce nestandardní situace záměrně vytvářel; ošetřující lékař stěžovateli sdělil, že žalobce byl schopen se ústního jednání účastnit. Nestandardní situace (procesní taktika), popř. blízkost konce prekluzivní lhůty, nemůže ve svém důsledku vést k popření základních práv obviněného v řízení o přestupku.

[31] Dále se soud zabýval otázkou, zda žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

pokračování

[32] Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení nicméně neznámá jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit. Správní orgán musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 - 403). Smyslem je umožnit účastníkům řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36).

[33] V projednávané věci stěžovatel sám uznává, že pochybil, když žalobci zaslal vyrozumění prostřednictvím prvostupňového správního orgánu o tom, že se může ve lhůtě 5 pracovních dnů po ústním jednání seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Z toho pro žalobce vyplynulo, že spis se nachází v Kroměříži, přestože se nacházel u stěžovatele ve Zlíně. Z úředního záznamu ze dne 27. 3. 2014 soud zjistil, že žalobce společně se svým zástupcem (pan Š.) se tento den dostavili na Městský úřad v Kroměříži, aby se seznámili se spisovým materiálem. V úředním záznamu je také uvedeno, že se žalobce nemůže poslední den lhůty dostavit ke stěžovateli do Zlína k seznámení se spisovou dokumentací. Požádal proto o stanovení nové přiměřené lhůty.

[34] Z přiložené audio nahrávky dále vyplynulo, že oprávněná úřední osoba Mgr. Doláková ubezpečila zástupce žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve Zlíně ještě v též den. Uvedla, že je zajištěno, že oprávněné úřední osoby ve Zlíně mu dají dostatek času pro seznámení se se spisovou dokumentací. Z nahrávky dále vyplývá, že pan Š. o cestě do Zlína uvažoval. Ptal se, zda mu bude umožněn přístup ke spisové dokumentaci tak dlouho, jak bude potřebovat. Po kladné odpovědi uvedl, že se bude muset ještě domluvit s žalobcem.

[35] Soud je přesvědčen, že podmínky § 36 odst. 3 správního řádu naplněny nebyly. Souhlasí s krajským soudem, že žalobci měla být poskytnuta nová lhůta. Správní orgány se dopustily pochybení v tom, že žalobce nevěděl, kde se přesně spisová dokumentace nachází. Na základě předvolání k ústnímu jednání se mohl oprávněně domnívat, že se nachází na Městském úřadě v Kroměříži. To, že se žalobce svým zástupcem na tento úřad dostavil poslední den lhůty, mu nelze žádným způsobem přičítat k tíži. Nelze mu vytknout ani to, že se nemohl okamžitě přesunout do Zlína, kde se spisová dokumentace skutečně nacházela. Za situace, kdy žalobce požádal o stanovení nové přiměřené lhůty k seznámení se s podklady pro rozhodnutí kvůli pochybení stěžovatele, mělo být o tomto jeho procesním návrhu určitým způsobem rozhodnuto.

[36] Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce sám nevyužil možnosti seznámit se s podklady, a to jak 27. 3. 2014, tak kdykoliv později, resp. do vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce nemohl předvídat, v jakém časovém horizontu stěžovatel vydá žalobou napadené rozhodnutí (žádná ani přibližná informace mu v tomto smyslu sdělena

nebyla). Jím uplatněný procesní požadavek o stanovení nové lhůty vedl k legitimnímu očekávání, že o tomto jeho návrhu bude do doby vydání napadeného rozhodnutí řádně rozhodnuto.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[38] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[39] Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti, JUDr. Tomáš Mácha, učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč.

[40] JUDr. Tomáš Mácha doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. o výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu